

ACOLADA

3

REVISTĂ LUNARĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ

Apare sub egida Uniunii Scriitorilor din România

Editori: Societatea Literară Acolada și Editura Pleiade Satu Mare
nr. 3 (112) martie 2017 (anul XI) 20 pagini preț: 4 lei

Director general: Radu Ulmeanu ≈ Director: Gheorghe Grigurcu

Vladen Babcinețchi:
Hyperion

Gheorghe Grigurcu:
Un jurnal postum

Radu Ulmeanu: *Seduție și minciună*

Barbu Cioculescu:
De la Harap-Alb la Harry Potter

Alex. Ștefănescu:
Beții de răs cu George Arion

Ioan Moldovan: Poezii

Aura Christi: Poezii

Lucia Negoită: *Interviul Acoladei.*
Vladen Babcinețchi

Ștefan Ion Ghilimescu: *Răsfoind Agendele literare
ale lui Eugen Lovinescu*

Dumitru Augustin Doman: *Înmormântarea ca o
sesiune de comunicări științifice*

Adrian Dinu Rachieru: *Noua antropologie și
tribalismul postmodern*

Petru Romoșan: *Așteptând alegerile din Franța*

Ionuț Caragea sau Optimismul

Ionuț Caragea și-a descoperit, în urmă cu un deceniu, vocația de scriitor și, cu fervoare debordantă, a scris un număr considerabil de volume (aproximativ treizeci, în principal, de poezie).

Cartea sa, **Ascultă-ți gândul și împlinește-ți visele!** (Editura eLiteratura, București, 2016, cu prefață de Al. Cistelecan), este subtitrată *roman*, cu toate că ea este o autobiografie mai permisivă. Dar, nu în orice roman recunoaștem experiența și datele personale (transfigurate) ale autorilor? Literatura nu este, în întregime ei, o proiecție, o trecere prin ochiul subiectiv a lumii exterioare? Ionuț Caragea scrie un jurnal de poet, cu evenimente biografice, cu reflecții, cu incertitudini și revelații, cu uimiri în fața surprizelor vieții. Inserarea de poeme are rolul de a pune în evidență aserțiunea de mai înainte, legată de *facerea* literaturii. Este, ca mai toate cele de acest fel, o carte a descoperirii de sine, a găsirii drumului propriu (prin labirint), precum și despre corelația dintre copilărie și maturitate, dintre visuri și realitate, dintre prozaism și poeticitate: „Așa am ajuns să cred că cel mai greu pentru omul care vrea să ajungă foarte sus nu este să învețe zborul, ci să se desprindă de cei care îl trag mereu în jos” (p. 20).

Amintirile încep din vremea copilăriei, petrecute la Constanța. Amănunțite, exacte, foarte vii sunt paginile despre pescuit: „Țin minte cum așteptam cu lansele pregătite, urmărind stolurile de pescăruși care vâneau în picaj. Când stolurile se apropiau de digul nostru, ne aruncam lansele în apă și începeam să mulinăm constant. Stavrizii trăgeau ca la foc automat, atrași de cârligele cu fulgi de bibilică, și nu de puține ori scoteam patru-cinci pești deodată. După două-trei aruncături aveam deja de-o saramură.” (p. 21). Cartea are aspectul unui dialog purtat cu o prezență imaterială (confidentă și revelatoare), dar și cu sine. Întrebându-se când a început să scrie poezii, își amintește: „Diane, fata de la ultima scară, i-am scris primul meu poem de «dragoste». Apoi le-am scris și altor fete din cartier, mânat de dorința de a le cuceri.” (p. 27). Naratorul este sincer, textul fiind captivant tocmai prin autenticitate și expresivitate. Permanent și direct este prezentată o experiență existențială. De altfel, preocuparea aceasta de surprindere a realității imediate și de comunicare

cu ceilalți va rămâne constantă.

Pasiunea pentru rugby îl determină pe protagonist să opteze pentru o pregătire sportivă. Povestește și despre primele relații cu femeile. O vreme este atras de jocurile electronice de noroc. Se angajează la o sală de net și o cunoaște pe viitoarea soție. Anumite coincidențe îl fac să creadă în predestinare și într-o protecție înaltă. Amintirile din copilărie sunt pline de savoare și nu sunt în niciun fel idealizate. Sunt pline de afecțiune portretele bunicilor, ale părinților, dar foarte pitoresc este și cel al unui bătrân cerșetor din troleibuz, un om manierat și dramatic. După îndelungate demersuri, naratorul primește viză de emigrare în Canada. Intervin însă dificultăți provocate de soția sa, care ia parte la acțiunile unui grup de meditație spirituală. Ajunși în Canada, reușesc să se integreze, însă relațiile de familie se răcesc și cei doi hotărăsc să se despartă. Situația nefericită a naratorului, datorată dezmembrării familiei, îl împinge la ingerări enorme de alcool. Se fac simțite și semne ale unei boli, *migrena sinucigașilor*, dar și tentația tot mai mare de a scrie, întrucât „Cuvântul nu trebuia să fie o armă, ci o cale de cunoaștere și autocunoaștere. Ai descoperit că templul iubirii se află în tine însuși. [...] Trebuia să le spui și celorlalți ce înseamnă poezia. Noul tău rol era acela de a stabili o punte sufletească între oameni prin intermediul creației artistice.” (p. 66). Schimbarea pe care o suportă naratorul este o veritabilă convertire la poezie (și la credință). Textele poetice din carte sunt prelungiri lirice ale epicului, forme mai potrivite de exprimare a emoției. Ele prezintă o factologie poetizată, relevând modul în care se petrece alchimia transfigurării realului, și apar ca niște intarsii. Autorul postează poeme pe Google (pe bloguri și situri de socializare), căpătându-și renumele de „Poetul născut pe Google”. Intră în cercuri de scriitori români rezidenți în Canada. Are mai multe iubite, dar este atras de o tânără din Buhuși, pentru care vine în România. Intenția de a se recăsători eșuează. Din moment ce suntem avertizați că avem de-a face cu un *roman* trebuie să luăm de bun acest lucru, întrucât biografia (evidentă) se volatilizează, iar textul întrunește toate condițiile speciei.

Cartea pe care o scrie Ionuț Caragea are o formă specifică internetului: autorul având, în principal, intenția de a (se) comunica. Supunându-se unor semne pe care le primește din transcendent (din interior), ajunge la concluzia că trebuie să urmeze exemplul lui Iisus: „Trebuie să te sacrifici în numele poeziei, trebuie să ajungi un donator universal de cuvinte” (p. 100). Filozofia memorialistului constă în a primi existența ca pe un cadou, a participa la armonia lumii, a avea cu Dumnezeu o relație afectivă, cordială, uneori familiară (până la o ludică blasfemie), a se considera un ales. În ceea ce privește poezia, crede că: „Să fii sincer și apreciat pentru sinceritatea ta este mai important decât să fii înconjurat de numeroși adulatori pe care i-ai mințit constant, înșirând cu vinte goale” (pp. 108-109).

Împreună cu Adrian Erbiceanu, rezident în Canada, înființează o asociație a scriitorilor români din Québec și o editură. Întoarcerile în țară îi dau posibilitatea să vadă cum îi îmbătrânesc părinții, dar și să întâlnească magnifica mare. Publică mai multe volume de poezie și un roman și se gândește (naiv) să obțină o mare glorie literară. Naratorul (un Don Juan liric al rețelelor de comunicare pe net), resimte adesea înstrăinarea, dorul de casă. Hotărăște să se întoarcă în țară, unde îl așteaptă tatăl bolnav, dar și o nouă aventură sentimentală.

Cartea este povestea (romantică) a rezidenței autorului în Canada: „Canada, a doua mea patrie, un părinte care m-a adoptat când mi-a fost mai greu, care mi-a deschis ochii și m-a ajutat să fac niște comparații atât de folositoare” (p. 163).

Acasă, găsește o Românie în plină iarnă. Pornește la Oradea, pentru a-și cunoaște iubita de pe internet. Îi moare tatăl. El însuși are probleme de sănătate, o discopatie. Noua iubire pare a fi providențială, mai ales că Nicoleta rămâne însărcinată. Secvența dedicată nașterii fetei și a stării post-partum a mămicii este emoționantă. În final, autorul dedică un imn iubirii, femeii dragi și Proniei care l-a ocrotit pe tot parcursul peregrinărilor sale.

„Romanul” lui Ionuț Caragea este o scriere cu sursă autobiografică (ne amintim de alte romane ale formării, precum *Wilhelm Meister*, al lui J. W. Goethe), în care nu contează prea mult ficțiunea, minimă, cât simbolul care se desprinde, acela al încheierii aventurilor existențiale în armonia binecuvântată a unei familii. Stilul este simplu, comunicarea directă, alternându-se două voci, una subiectivă și alta din off. Se constată, de asemenea, și o concurență între două planuri, contribuind deopotrivă la formarea (devenirea) eroului, acela al harului poetic revelat, venit pe neașteptate, și acela al vieții erotice, preschimbată în virtute a familiei creștine.

Paul ARETZU